

A Kúria a dr. Cseh Veronika ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Polauf Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen tartási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Tatabányai Városi Bíróságon 2.P.21.138/2010. szám alatt folyamatban volt és a Tatabányai Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Pf.21.552/2011/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Tatabányai Törvényszék 1.Pf.21.552/2011/3. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 300.000 (Háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek testvérek. Anyjuk, a per korábbi II. rendű alperese (a továbbiakban: eltartott) a per tartama alatt elhunyt. A **perbeli** lakásingatlan az eltartott 2/4 arányú, valamint a peres felek 1/4-1/4 arányú közös tulajdonát képezte. A peres felek tulajdoni illetőségét az eltartott holtig tartó haszonélvezeti joga terhelte.

A lakásában egyedül élő eltartotttól a 2001-ben bekövetkezett balesete után az alperes gondoskodott: ellátta élelemmel, ruháit és lakását tisztán tartotta, gyógykezelte. 2004-ben az eltartott egészsége annyira megromlott, hogy állandó segítség nélkül már nem tudta ellátni magát, ezért 2004. december 5-én szociális otthonba költözött, amelynek haláláig, 2008. december 25-ig gondozottja volt. Az ellátás térítési díja - 2007 márciusáig havi 53.000 forint, ezt követően havi 63.000 forint - az eltartott nyugdíjából került levonásra. A gyógyszereit, a napi kávézás költségeit és a perrel érintett lakásingatlan közüzemi díjait is az eltartott fizette a nyugdíjából, mely 2006-tól havonta 116.000 forint volt.

Az eltartott és az alperes mint eltartó 2006. augusztus 16-án

tartási szerződést kötöttek, amelyben rögzítették, hogy az alperes már a szerződéskötést megelőző öt évben is teljesített tartási szolgáltatásokat az eltartott javára: betegsége idején gondoskodott orvosi ellátásáról, a gyógyszerezéséről, az ételmezéséről, valamint ruhái és lakása tisztán tartásáról. Az alperes a szerződés aláírásával kötelezettséget vállalt arra, hogy e szolgáltatásokat a továbbiakban is teljesíti, ezen felül vállalta, hogy az eltartott kórházba kerülése esetén rendszeresen látogatja őt, ellátja tiszta ruhával és a kórházi étkeztetésen túlmenően a szükséges élelmiszereket is beszerzi a saját költségén. Az eltartott halála esetén pedig illő módon eltemetteti és sírját ápolja. A szerződő felek az egyhavi tartás értékét 30.000 forintban határozták meg. Az eltartott a szolgáltatások ellenértékeként az eltartó alperesre ruházta a perbeli ingatlanban található valamennyi, tulajdonát képező ingóságot, valamint hozzájárulását adta ahhoz, hogy az eltartó alperes bejegyeztesse a tulajdonjogát a perbeli ingatlan 2/4 tulajdoni hányadára. Mivel a szerződés nem tartalmazta a tulajdonjog átszállásának jogcímét és így a tulajdonjog bejegyzésére nem volt alkalmas, a szerződő felek a tartási szerződést a szolgáltatásokat tekintve azonos tartalommal 2006. október 16-án ismét aláírták. A tartási szerződéssel érintett ingatlant a peres felek és az eltartott bérbeadás útján hasznosították, a bérleti díjat az alperes által nyitott közös számlán helyezték el, amit utóbb a peres felek megszüntettek.

Miután a tartási szerződések megkötésekor az eltartott már a szociális otthon gondozottja volt, az alperes rendszeresen, heti egy alkalommal itt látogatta, részére édességet, gyümölcsöt, tejterméket, salátaféléket, illetve alkalmanként piperecikkeket vitt. Az alperes ezen túlmenően az eltartott ruházatát tisztán tartotta, a perbeli ingatlant esetenként kitakarította. Amíg az eltartott egészségi állapota engedte, kéthavonta egy hétvégére, továbbá a nagyobb családi ünnepeken magához vette. Gondoskodott arról is, hogy az eltartotthoz fodrász és manikűrös járjon. Végül intézkedett az eltartott illő módon történő eltemettetéséről.

A Tatabányai Városi Bíróság a 2007. június 11-én jogerőre emelkedett ítéletével az eltartottat cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte. Az ítélet indokolása szerint az eltartott térben és időben csak részlegesen tájékozott, érelmeszesedés miatti agyi vérkeringési zavarban, agyi elhalás miatti elbutulásban, valamint daganatos megbetegedésben szenved, esetenként hallucinációk lépnek fel nála.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes és az eltartott (a perindításkor még mint II. rendű alperes) által kötött tartási szerződés érvénytelen. Kérte, hogy a bíróság az eredeti állapot helyreállítása körében keresse meg az illetékes földhivatalt az I. rendű alperes 2/4 tulajdoni hányadának

törlése, illetve az eredeti tulajdoni állapotok visszajegyzése iránt.

Érvénytelenségi okként azt jelölte meg, hogy a szerződés a jóerkölcsbe ütközik, mivel az alperes olyan személlyel szerződött, aki állapotánál fogva a szerződés tartalmát nem volt képes átlátni. Hivatkozott arra is, hogy az eltartott a szerződés megkötésekor gondnokság alá helyezés nélkül is cselekvőképtelen volt, így jognyilatkozata semmis. Előadta továbbá, hogy tartási szerződés érvényesen nem állhat fenn, ha az eltartottról szociális otthonban gondoskodnak, de a szerződés egyébként se tartási szolgáltatásra irányult, hanem azért kötötték, hogy az ő öröklési várományát elvonják. Mivel az eltartottat a per alatt jogerősen cselekvőképtességét korlátozó gondnokság alá helyezték, utalt arra is, hogy erre tekintettel a jognyilatkozat érvényességéhez gyámhatósági jóváhagyás is szükséges lett volna, ennek hiányában a tartási szerződés semmis. A pertárgy értékét a tartási szerződéssel érintett, haszonélvezeti joggal terhelt ingatlan forgalmi értékére figyelemmel 2.400.000 forintban jelölte meg.

A felperes a hatályon kívül helyezés folytán indult új eljárásban keresetének fenntartása mellett arra is hivatkozott, hogy az alperes tartási szolgáltatást nem nyújtott az eltartott részére, illetve az eltartott szociális otthonban történő elhelyezése folytán a szerződés megszüntetésének lett volna helye.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Tagadta, hogy az eltartott a szerződés megkötésekor cselekvőképtelen állapotban lett volna; ellenkezőleg, arra hivatkozott, hogy még a gondnokság alá helyezési perben eljáró szakértő is csak a belátási képesség részleges és időleges korlátozottságát állapította meg. A szerződéskötés körülményeire vonatkozóan előadta, hogy a tartási szerződés megkötése hosszabb ideje érlelt közös elhatározás eredménye volt: mivel az eltartottat már évek óta gondozta, különösen a 2001. évi balesete óta, amikortól fizikai állóképessége meggyengült, teljes ellátásra és segítségre szorult. A gondoskodást az eltartott szociális otthonba történő bekerülését követően is folytatta: hétvégeente látogatta, ekkor ellátta a heti élelem-kiegészítéssel, mosta a ruháit és takarította a lakását. Állítása szerint havonta 63.777 forintot költött a tartásra, az eltartott nyugdíja ugyanis csak a gondozási díjat, a gyógyszer-költséget és a lakásrezsit fedezte. Ezért arra az esetre, ha a bíróság a felperes keresetének helyt adva a szerződés érvénytelenségét megállapítaná, viszontkeresetben kérte a felperest kötelezni a tartási szolgáltatások ellenértéke címén 831.837 forint megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az eltartott és az alperes által kötött tartási szerződés érvénytelen. Megkereste az illetékes földhivatalt a szerződéskötés előtti, eredeti

tulajdoni állapot helyreállítása végett. Az alperes viszontkeresetét elutasította és kötelezte a perköltség megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint az eltartott a szerződés megkötésekor már évek óta szociális intézmény gondozottja volt, a gondozási díjat és egyéb kiadásait saját nyugdíjából fedezte, ebből pedig az következik, hogy az alperes az eltartott részére tartási szolgáltatásokat nem nyújtott. Tehát a szerződést abban a tudatban kötötte meg, hogy az eltartott által nyújtott szolgáltatásért (a perbeli ingatlan 2/4 tulajdoni illetőségéért és az eltartott tulajdonában álló ingóságokért) ellenszolgáltatást nem kell teljesítenie. Álláspontja szerint a szerződés nem felel meg a Ptk. 4. §-ában foglalt jóhiszeműség és tisztesség követelményének, a jóerkölcsebe ütközik, ezért semmis.

Az alperes viszontkeresetével kapcsolatban az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes az eredeti állapot helyreállítása körében előterjesztett igényét összecszerűségében nem tudta bizonyítani: a becsatolt számlákból nem lehetett megállapítani, hogy az azokon szereplő élelmiszerek és piperecikkek az eltartott részére kerültek megvételre, illetve a számlák között az eltartott halála után keltezettek is voltak, ezek pedig nyilvánvalóan nem számolhatók el tartási kiadásként.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította. Az indokolásban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azonban az abból levont jogi következtetést nem tekintette helytállónak. A felperes érvelésével szemben rámutatott arra, hogy az érvénytelenség mint jogkövetkezmény akkor alkalmazható, ha a szerződés a társadalom értékítélete szerinti erkölcsi normákat súlyosan és kirívóan sérti. Tehát a szerződés jóerkölcsebe ütközésének megállapítása során nem a szerződő fél érdeksérelmét, hanem azt kell vizsgálni, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e. A másodfokú bíróság által kifejtettek szerint nem tekinthető a társadalom általános erkölcsi felfogásával ellentétben állónak, ha az eltartott a szociális otthoni elhelyezésére figyelemmel kiegészítő tartási szolgáltatások teljesítését igényli, amely szolgáltatások nem járnak együtt pénzügyi tartással, hanem természetbeni gondozási feladatok ellátásában nyilvánulnak meg. A perbeli jogvita elbírálása során azt is értékelte, hogy az alperes már a szerződéskötést megelőzően is a nagykorú gyermektől elvárható törvényes tartási kötelezettséget meghaladó, az eltartott teljes körű ápolásában, gondozásában megnyilvánuló szolgáltatásokat nyújtott, illetve a már a szociális otthonban élő eltartott kiegészítő ellátását is biztosította, így a felek a szerződéskötéskor ennek ismeretében, erre is tekintettel határozták meg a tartási szolgáltatások körét.

A felperesnek arra a hivatkozására, hogy a szerződéskötéskor az eltartott belátási képessége, ügyleti akarata hiányzott, a másodfokú bíróság kifejtette: a perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemények alapján nem volt teljes bizonyossággal megállapítható, hogy az eltartott a szerződéskötéskor cselekvőképtelen állapotban volt, így a tartási szerződés érvényességét erre az okra hivatkozással nem lehetett eredményesen támadni. Mivel pedig a szakértők abban a kérdésben sem tudtak egyértelműen állást foglalni, hogy az eltartott szellemi állapotában mutakozhatott-e tartós vagy időszakonkénti állapotváltozás, így arra sem lehetett bizonyossággal határos valószínűséggel következtetni, hogy az eltartott belátási képessége a szerződéskötéskor csökkent volt. Emiatt pedig a csökkent belátási képességet kihasználó magatartás se volt megállapítható az alperes terhére.

A jogerős ítélet indokolása szerint a felperes abból az okból is alaptalanul hivatkozott a szerződés semmisségére, hogy az alperes nem teljesített tartási szolgáltatásokat, és ily módon a szerződés megszüntetésének lenne helye. A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a tartási szerződés nem, vagy nem megfelelő teljesítése nem eredményezheti a szerződés érvénytelenségének megállapítását, az csak arra szolgálhat alapot, hogy az eltartott mint a tartási szolgáltatások jogosultja a szerződés megszüntetését kérje szerződésszegés miatt. Ez a jog azonban a felperest nem illeti meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság új eljárásra való utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból megalapozatlan, jogszabálysértő következtetéseket vont le, ezért a jogerős ítélet iratellenes, megalapozatlan és ekként jogszabálysértő, a Pp. 3. § (3) bekezdésébe, a 164. § (1) bekezdésébe, a 206. § (1) bekezdésébe, valamint a Ptk. 17. § (1) bekezdésébe és „202. §” (2) bekezdésébe ütközik.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy nem ellentétes a társadalom általános erkölcsi felfogásával, ha az eltartott a szociális otthoni elhelyezésére figyelemmel kiegészítő tartási szolgáltatások teljesítését igényli, s e szolgáltatások természetbeni gondozási feladatok ellátásában nyilvánulnak meg. A tartási szerződés ugyanis nem töltheti be célját és rendeltetését - és ilyen módon nem is köthető meg érvényesen - abban az esetben, ha az eltartott a szerződés megkötésekor szociális otthoni ellátásban részesül és a tartása költségeit is ő maga fizeti a nyugdíjából. A perbeli szerződés ebből az okból érvénytelen, hiszen az eltartott a szükségleteinél

nagyobb összegű nyugdíjjal rendelkezett, a tartásához kapcsolódó természetbeni teendőket pedig a szociális otthonban elvégezték. E körben utalt a BH 1977.24. számú eseti döntésre is, mely szerint ha a tartásra jogosult utóbb szociális otthonba kerül, a tartási szerződés már nem tudja betölteni eredeti célját, ezért a szerződés megszüntetésének van helye.

Korábbi előadását megerősítve ismét hivatkozott arra, hogy a szerződést nem is tartás biztosítására kötötték, hanem azért, hogy az eltartott perbeli ingatlanon fennálló tulajdonát jogellenesen az alperes szerezhesse meg. Mivel pedig ilyen körülmények között az alperes tisztában volt azzal, hogy tartási szolgáltatást nem kell teljesítenie, így a szerződés a tartási kötelezettség hiánya miatt is érvénytelen. Érvelése szerint az eltartott heti egyszeri meglátogatása, részére cigaretta és sütemény vásárlása nem minősíthető kiegészítő tartásnak, az szokásos mértékű ajándék, tekintettel arra is, hogy az alperest, mint az eltartott gyereket, törvény erejénél fogva tartási kötelezettség terhelte szülője irányában.

A felperes a szerződés semmisségének megállapítását a felülvizsgálati kérelmében továbbra is kérte arra hivatkozva, hogy a szerződések megkötésekor az eltartott hosszan tartó, az agyi funkciókat is jelentősen érintő folyamatos lefolyású betegsége miatt cselekvőképtelen volt és a tartási szerződés megkötése sem volt indokolt, mivel a szociális otthonbeli tartása a saját anyagi eszközeiből biztosított volt. Álláspontja szerint a Ptk. 16. § (1) bekezdése értelmében az eltartottnak a tartási szerződés megkötéséhez, ingatlana elidegenítéséhez be kellett volna szereznie a gyámhatóság hozzájárulását, de ez nem történt meg, így a szerződés jogszabályba ütközik, és ez okból is semmis.

További okfejtése szerint, amennyiben megállapítható volna, hogy az eltartott a szerződéskötéskor rendelkezett bizonyos belátási képességgel, akkor is vitathatatlan, hogy belátási képessége általános jelleggel, nagymértékben csökkent, ezért jóérkölsbe ütközik az olyan tartási szerződés, amelyet egy csökkent belátási képességű személlyel kötnek úgy, hogy a tartás és a gondozás költségeit maga az eltartott fizeti. Ebből az okból is nyilvánvalónak tekintette, hogy a perbeli esetben az eltartott nem volt képes a szerződés valamennyi elemének értékelésére. Állította, hogy a tartási szolgáltatások teljesítését az alperes a perben nem tudta bizonyítani, ezért az eredeti állapot helyreállítása körében elszámolásra nincs szükség.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Azzal érvelt, hogy a szerződés megkötésekor mindkét szerződő fél tisztában volt azzal, hogy az eltartott szociális otthonban lakik, így tartási szolgáltatásként

ténylegesen a személyes gondoskodásban megnyilvánuló kiegészítő tartást kötötték ki, és ennek teljesítését a perben bizonyítékokkal is alátámasztotta. Tévesnek tartotta a felperesnek azt az állítását, hogy a tartási kötelezettség hiánya miatt nem jöhetett létre érvényesen a felek közötti szerződés: a szerződő felek egyértelműen rendezték a tartás kötelezeti oldalát, számukra mind a szerződés célja, mind a rendeltetése nyilvánvaló volt. A tartási szerződés nem teljesítésére vonatkozó hivatkozások pedig - az ellenkérelmében foglaltak szerint - nem a szerződés érvényességét érintik, hanem a szerződés megszüntetését eredményezhetik, azonban ilyen igényt csak az eltartott érvényesíthetett volna, a felperes nem. Az eltartott cselekvőképtelensége körében az alperes hangsúlyozta, hogy nincs olyan szakvélemény, amely egyértelműen megállapította volna, hogy az eltartott a szerződés megkötésekor cselekvőképtelen állapotban volt, így a szerződés ezen okból sem érvénytelen.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes jogi következtetéssel jutott arra a megállapításra, hogy a perbeli tartási szerződés érvénytelensége a felperes által hivatkozott okokból nem állapítható meg. Ítéletének helyes indokaival a Kúria egyetért, azokat a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott 254. § (3) bekezdésében foglaltakra utalással nem kívánja megismételni.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal kapcsolatban azonban a Kúria rámutat arra, hogy az eltartott csupán abból az okból, hogy szociális otthonban él és tartása a saját anyagi eszközeivel a szociális otthonban biztosított, még nincs elzárva attól a lehetőségtől, hogy kiegészítő, többlet-tartási szolgáltatásokra és személyes gondozási szolgáltatásokra szerződést kössön. A perben nem volt vitás, hogy az eltartotttól az általa fizetett térítési díj alapján a szociális otthonban is gondoskodtak, ez a tény azonban a szerződő felek előtt a szerződéskötéskor ismert volt, mint ahogy az is, hogy az eltartott szociális otthonba történő felvétele csak határozott időre szólt (**F.É.** tanúvallomása szerint a gondozottak két évig tartózkodhattak az otthonban). A szerződő felek a szerződés tartalmát e körülményekre tekintettel határozták meg. Ki kell emelni, hogy az alperes az általa korábban is nyújtott tartási szolgáltatásokat a jövőre nézve is vállalta. Ezek közül az eltartott ruházatának, lakásingatlanának tisztán tartása (eltartási szerződés 3. pont), illetve az eltartott kórházba kerülésére vállalt szolgáltatások (eltartási szerződés 4. pontja) az eltartott szociális otthoni elhelyezése mellett is megvalósítható tartási szolgáltatásnak minősülő kötelezettségek voltak. Ugyanúgy a tartási kötelezettség körébe tartozó szolgáltatások az eltartott rendszeres

látogatása, az élelem-feljavítás és az eltartott halála esetére vállalt teendők (eltartási szerződés 4. pontja). Alaptalan tehát a felperes azon hivatkozása, hogy a szerződésben tartási kötelezettség nem került megállapításra, illetve hogy az alperes tisztában volt azzal, hogy tartási kötelezettségét nem is kell teljesítenie. Nem bizonyította továbbá azt az állítását sem, hogy tartási szerződés megkötésének valódi célja az ő öröklési várományának az elvonása volt. A bizonyítatlanság a Pp. 3. § (3) bekezdésére és a 164. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperes terhére esik. A felperesnek azok a hivatkozásai pedig, amelyek a szerződés teljesítése körébe esnek, a szerződés érvényességére nincsenek kihatással: csupán a szerződés megszüntetése iránti perben lennének értékelhetők, ilyen per indítására azonban a felperes nem jogosult.

A felperes a tartási szerződés érvénytelenségére az eltartott belátási képessége hiánya miatt is hivatkozott. Ezzel kapcsolatban a Kúria kiemeli, hogy a szerződő fél belátási képessége hiányára alapítottnan a szerződés érvénytelenségét csak abban az esetben lehet megállapítani, ha a perben a szerződő fél szerződéskötés időpontjában fennálló ún. állapot-cselekvőképtelensége kétséget kizáróan bizonyított [Ptk. 17. § (1) bekezdése]. A perbeli esetben azonban sem az eljárás során beszerzett, sem az eltartott cselekvőképtenségét korlátozó gondnokság alá helyezését kimondó ítélet alapjául szolgáló - a jelen per anyagává tett - szakvélemény nem igazolta azt, hogy az eltartott a szerződéskötéskor cselekvőképtelen volt, ezért ebből az okból az eltartott és az alperes között létrejött tartási szerződés nem érvénytelen.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a tartási szerződés megkötése a jóerkölcsebe ütközik amiatt, hogy egy csökkent belátási képességű személlyel került megkötésre úgy, hogy a tartási szerződés tényleges tartalmával és következményeivel az eltartott nem volt tisztában. A tartási szerződés mibenléte, az abban érvényesíthető szolgáltatások köre ugyanis átlagos élettapasztalat mellett is közismert, azt pedig, hogy ezekkel az eltartott is pontosan tisztában volt, a Tatabányai Városi Bíróság előtt 2.P.21.897/2006. számú gondnokság alá helyezés elleni perben a 2007. február 22-i tárgyaláson tett (3. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt) előadása igazolja. Eszerint „[a]z idősebb lányom látogat, ellát mindennel, ő a M., aki minden héten eljön hozzám. Ő az eltartóm.” Hasonlóképpen nyilatkozott az eltartott a 2007. március 8-i igazságügyi szakértői vizsgálata során is (2.P.21.897/2006/29. számú együttes igazságügyi orvosszakértői és igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény 7. oldal). Abból a tényből, hogy az eltartott a gondnokság alá helyezési perben a tartási szerződésre, az eltartó személyére és a tartási szolgáltatásokra vonatkozóan világos és egyértelmű előadásokat tett, alappal lehet következtetni arra is, hogy mindezekkel a körülményekkel korábban, a

szerződéskötéskor is tisztában volt. A szerződés tehát - a felperes állításával ellentétben - nem ütközött a jóerkölcsbe abból az okból sem, hogy azt az alperes a szerződés tartalmának felismerésére nem képes eltartottal kötötte.

Mivel az eltartott a szerződés megkötésekor még nem állt gondnokság alatt, így a szerződés érvényességéhez nem volt szükség a Ptk. 16. § (1) bekezdése szerinti gyámhatósági hozzájárulásra.

A fentiekre tekintettel a Kúria a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet - a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, ezért kötelezte a felperest, hogy a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint fizesse meg az alperes felülvizsgálati eljárás során felmerülő - jogi képviselője munkadíjából álló - költségeit.

A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, ún. pertárgyérték a perrel érintett ingatlan haszonélvezeti joggal nem csökkentett forgalmi értéke, 3.000.000 forint volt. A Kúria ennek alapulvételével határozta meg a felülvizsgálati eljárás - a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt - illetékét, amelyet a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésére és 14. §-ára figyelemmel az állam visel.

Budapest, 2013. szeptember 16.

Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke s.k., Dr. Erőss Monika előadó bíró s.k., Dr. Kiss Gábor bíró s.k.

Sipos

a kiadmány hitelével:

bírósági ügyintéző